

שבת פרשת קרח, ל' בסיון התשע"ז 24.6.2017, גיליון מס' 16

שלום קהילה יקרה,

אנו עומדים בפתחו של החופש הגדול, תקופה שמחה ואוורירית, אך גם מאתגרת מהבחינה החינוכית. הרב ורדי מזכיר בדבריו את חשיבות הדוגמא האישית והקהילתית, ופזית ורדי כנציגת צוות מוגנות, מספרת לנו על מטרות ותפקידיו של צוות חשוב זה.

ציונה טבול קושרת בין ימי בין המצרים ותפקידנו לתקן את חוסר השלמות וההפרדות בעולם.

במדור "בית אבי" מספרת לנו **אתי ציון** על אביה מאיר וקנין ז"ל ועל אמה רחל וקנין תבדל"א.

במדור "הזרקור" משתפת אותנו **מוריה יסלזון** באתגרים ובהצלחות בגידולה של חן היקרה, ומאירה על חשיבותה העצומה של המעטפת הקהילתית לאורך השנים ואף בעתיד.

ואם כבר בקהילה עסקינן, סוף סוף זכינו ברכו קהילה חדש, יהודה שפירא. אנו מאחלים לו הצלחה רבה ומקווים שנזכה לקרוא מפרי עטו מדי חודש בחודשו.

בקהילתנו יש מגוון קבוצות פעילות ופועלות, מיכה מספר לנו על קבוצת רצי ראש צורים ועל התפתחותה עם השנים.

במדור "אלטרנטיבי" מזכירה לנו **יעל קרמר** שוב שאין צורך לסבול – והפעם על אפשרויות הטיפול בכאבי מחזור.

במדור "חוק הדתיים השלובים" אנו מארחים הפעם את משפחות **סורוקר ושכטר (ליאור וחגית)**.

זאת ועוד במדורנו הקבועים. כתמיד, נשמח לשמוע את תגובותיכם בשבילים או במייל yarchon@r-tzurim.co.il ואף רעיונות חדשים ויזמות יתקבלו בברכה.

קריאה מהנה וחופש נעים !

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, איילת שטרן, צחי כהן, יעקב דרורי-רנבאום (עריכת לשון) ונעמה דיטור.

לכבוד הקיץ

מילים ולחן: דני סנדרסון

לכבוד הקיץ שהגיע כתבתי שיר.
אמנם אני עוד לא מזיע, אבל איני מסתיר
את תשוקתי אל העונה ששמה קץ לקור.
ולכבודה עם עפרון כתבתי שיר מזמור:

עם בגד ים יצאתי פעם אל חוף ביום
אביב.

שמיכה מבוד, עיתון ביד ושמש מסביב.
מצאתי חול פנוי מכל אדם ובהמה,
ואת עצמי פרקדתי בין ים ליבשה.

גלים על פני המים
ושקט של שמים.
חלום אביב עולה,
ואותי הוא ממלא.

מציל בטל שכב בצל, השגיח על הנוף
ושתי זקנות על כסאות אמרו לו בוקר
טוב.

אדון פועל המתעמל פשט מכנס שחור,
הוריד חולצה, נתן קפיצה וסלטה לאחור.

גלים על פני המים...

הגיע זוג שבא לדוג עם אוהל מידי
בנו ביתם אל מול גולן, שני מטר לידי.
ובינתיים אל המים רצו קיטנים,
עשרים וארבע ילדות ושנים עשר בנים.

גלים על פני המים...

אחרי שעה הכל הפך לנחלת הרוב,
ארטיקים מתלקקים ומטקות על החוף.
והחלום שבא פתאום נגנז ונעלם,
השאר אותי למנוחתי עם אלף איש בים.

משתמשים אנשים מבוגרים, עלולים להכות גלים ולהשפיע על הנוער, ולא דווקא על הילדים שלהם. וגם אם המבוגר יודע לפי שיקול דעתו להשתמש בהם באופן מושכל – כאשר נוער רואה מבוגרים משתמשים באמצעים כאלה, מושגי האיסור מתרופפים. אני מציע שכאמנה קהילתית, נסכים כולנו שלא מכניסים בשערי ראש צורים עשבים לעישון, האסורים בסחורה, ולא יושבים עם נרגילה במקומות החשופים לראייה או הרחה. כי אי אפשר באמת להסתיר מהנערים, הכל מגיע לידיעתם. מי שמביא אל תוך היישוב חומרים מסוג זה, גם אם אין עבירה פלילית בשימוש לא מסחרי – יש בזה פגיעה מתגלגלת בנוער, ובחומרת ההרתעה של המאמצים החינוכיים. הבה נעבור את הקיץ בטוב.

חופשת הקיץ מגיעה. המסגרות מתרופפות. רוח החופשות נושב באוויר. הרצון להשתחרר מעול המועקות של אילוצי החיים. לשחרר. זה קורה אצל הנוער כשעומס הלימודים יורד מעליהם ועוד מעט יעברו חודשיים והמבחנים יחזרו לכתוש אותם. זה זמן רגיש. צריכים למצוא דרך לכוון את השחרור, לנתב אותו לאפיקים של הנאה בתוך הקָשֶׁר. הסכנה הגדולה היא ללכת בעצמה אל השחרור בעזרת אמצעים חיצוניים שמרופפים את התודעה – נוזל חריף ומשמח או עשבים עשנים שיכולים לשחרר את התודעה. בעיקר בקיץ צריכים להקפיד על הימנעות מכל מיני סוגי עשנים ומשקאות חריפים. זה דבר ברור שהורים צריכים לנהל שיח והשגחה על הילדים והנוער, אבל אני רוצה גם לפנות אלינו המבוגרים. עשבים מגולגלים ומיני נרגילות שבהם

משולחן ההנהלה

דני סוסנוביץ

ולאדמה, ונמלאנו גאווה על הייחודיות של ראש צורים שבאה לידי ביטוי בטקס.

מערכת הגנה היקפית.

למרות שיש פרוגרמה מוכנה ליציאה למכרז והתקציב אושר, מח"ט הגזרה החליט להשהות את התקציב המגיע מפיקוד העורף. המח"ט מקדם תכנית למערכת הגנה גושית שתתן מענה ליישובים ולשטח הבין-יישובי במרחב של אלון שבות-אלעזר-נווה דניאל-ראש צורים. נכון לעכשיו השהיית התקציב היא לתקופה קצרה עד שתהיה פרוגרמה למערכת הגנה גושית, על מנת לשקלל את הרכיבים האזוריים לתוך מערכת ההגנה היישובית. אנחנו בקשר עם גורמי המועצה השונים בנושא זה, ונמשיך לעקוב וללחוץ לקבל את כל התקציב ולהתחיל בעבודות ההתקנה ביישוב.

בנייה.

מתחם 3 (מתחם בית הספר): יצאה הזמנת עבודה לאדריכל שהתחיל לעבוד על שינוי התב"ע שיאפשר את התקדמות הפרויקט במתחם. השלב הראשון הוא בדיקת בעלויות על הקרקע, וככל הנראה אם הימנותא היא הבעלים של כל השטח, התהליך יהיה קצר בע"ה. מתחם 1 ו-2: הכנת המכרז מתקדמת ואנו מקווים שבקרוב נקיים את המכרז ונוכל להכריז על קבלן מבצע.

נמשיך לעדכן כאשר יהיו עדכונים.

רכז קהילה.

בשקט בשקט נכנס יהודה שפירא לתפקיד רכז הקהילה של ראש צורים, אך את עשייתו כבר ניתן היה לראות באירועי התרבות האחרונים. אנו מבקשים לאחל לו הצלחה רבה בתפקיד חיוני וחשוב זה.

מעון.

אל ההנהלה פנתה נציגת ועדת הגיל הרך, לאחר שפנתה אליה מנהלת גן גורים באלון שבות בבקשה להעביר את הגן (המיועד לפעוטות) לראש צורים. לאחר הבנת הצורך במענים נוספים לגילאים אלו, נעשתה בדיקה לאיתור מבני ציבור פנויים, ונמצא מבנה אחד שיהיה פנוי למשך השנה הקרובה בלבד (שכן, הוא מיועד לבנייה). מנהלת גן גורים בחרה בסופו של יום להמשיך ולשכור את המבנה באלון שבות, אולם הנושא ימשיך ויעסיק את ההנהלה בזמן הקרוב מול המועצה, על מנת שיינתן מענה הולם לכל הילדים הקטנים שנולדו וגרים בראש צורים. כמובן שכאשר יימצא מבנה שיאפשר פתיחת מעון פרטי, יצא מכרז מסודר לכל דורש.

חג הביכורים.

בשם ההנהלה והתושבים, כולנו מודים לוועדת תרבות כולה, ובפרט לחן רוזנצויג ולחיים ראם, על ארגון האירוע המרגש. כולנו נמלאנו געגועים אל החיבור לאדם

יהודה שפירא

בגודל הבתים ועוד. מאפיינים שונים עם צרכים שונים שחלקם מקבלים מענה, וכאלו שגם פחות. עכשיו זה הזמן שלנו, שלכם, להסתכל סביב ולעצור לשנייה ולחשוב. מה צריך להיות כדי שעל ההר הזה אני ארגיש יותר בבית? מה היה פה בעבר שייצר את תחושת הבית שאולי קצת התעממה? למה בחרתי דווקא פה לבנות את ביתי? מה צריך לקרות כדי שבתודעה שלי תירשם החוויה שאני רוצה שתלווה אותי במשך כל חיי?

אני רוצה לבקש כמה דברים קטנים:

- תושיטו יד, תעזרו ותהיו שותפים. לכל פנייה של אחת הוועדות; לכתוב, להציג, כל דבר – פשוט תגידו כן.
- תתחילו לחשוב לאיזו ועדה אתם יכולים להצטרף, כי בסוף נגיע אליכם, אם לא היום אז בשנה הבאה.
- יש לכם רעיון? יש לכם חלום? הוא מתאים לכם, מתאים רק לקבוצה קטנה? למגבי החומס, לנגני הג'ז, לרצים או לרצות? תשתפו את החלום וביחד נגשים אותו כדי שכל אחד ירגיש בבית.
- הצלחתם לעשות משהו? קטן או גדול, אירוע, לימוד, כל דבר בעצם, שתפו כדי שנוכל לשתף.

"גרנו בבית ישן, והאגדה סיפרה שאוצר טמון בו. מובן, הוא מעולם לא נמצא, אולי גם כי מעולם לא חיפשו אותו..." אם כל אחד ואחת יפתחו את הדלת, יפתחו את הלב, ויחפשו גם הם את האוצר – הקסם יהיה יותר מופלא ויותר גדול.

כשהייתי קטן גרנו בבית ישן, והאגדה סיפרה שאוצר טמון בו. מובן, הוא מעולם לא נמצא, אולי גם כי מעולם לא חיפשו אותו, אבל הוא מסך קסם על הבית. לבית שלי היה סוד כמוס במעמקי לבו...
"כן", אמרתי לנסיך הקטן. "הבית, הכוכבים, המדבר – מה שמעניק להם את יופיים הוא דבר הסמוי מן העין".
"אני שמח שאתה מסכים עם השועל שלי", הוא אמר.
 (הנסיך הקטן)

בית. במבט ראשון בסך הכל מדובר על "מבנה קבע המשמש למגורי אדם ומשפחתו". אבל אולי יש בו קצת יותר מזה כי "הבית הוא מקום גאוגרפי שנרשם בתודעתו של אדם למשך כל ימי חייו".

בשביל להרגיש בבית לא בהכרח חייבים לקנות או לבנות או להתחייב. צריך לדעת שאם תרצה או לא תרצה, המקום הגאוגרפי הזה יירשם בתודעה שלך למשך כל חיך. כל אחד יכול להשפיע על מה שיירשם. כל אחד יכול לבחור ולעשות עכשיו כמה שיותר כדי לרשום בתודעה משהו טוב יותר שילווה אותו במשך כל החיים. וכל אחד יכול לבחור שלא לעשות, ולרשום חלל ריק... שילווה אותו בהמשך החיים.

כמו כל מי שגר בראש צורים אני מרגיש את הרוח המיוחדת והעשייה הבלתי פוסקות בוועדות השונות. באמת שזכינו; מסירות, מקצועיות ואהבה אמתית לבית ולקהילה.

אולם נוסף על הרצון לפרגן, להעריך ולהגיד תודה לכל העוסקים במלאכה, כל אחד ואחת צריכים גם הם לחזק את הבית שלו ושלה. את הבית של כולנו. עם הגידול של הקהילה, התפתחו ממש אצלנו לצד ה"ביחד", קבוצות בעלות מאפיינים שונים; בגיל הילדים, בנושאי העניין,

לאילן גרין ולכל המשפחה,
 משתתפים בצערך במות אביך
 שרגא (פיליפ) גרין ז"ל.
 המקום ינחם אותך בתוך שאר אבלי ציון
 וירושלים.
 בית ראש צורים

לאילן היימן ולכל המשפחה,
 משתתפים בצערך במות אביך
 משה היימן ז"ל.
 המקום ינחם אותך בתוך שאר אבלי ציון
 וירושלים.
 בית ראש צורים

בית אבי ואמי

לבית הכנסת כדי להציל את ספר התורה. כשנכנס, הפורעים הרגו אותו. סבא מסעוד זצ"ל מת על קידוש השם. יהי זכרו ברוך.

אמי שתחיה שימשה כבלנית במקווה שנים רבות וכל חייה עסקה ועוסקת במעשי חסד.

הוריי חלמו לעלות לירושלים ועשו הכול בכדי להגשים את חלומם, לאחר מספר פעמים שבהן הגישו בקשה לעלייה ובקשתם נדחתה, הם קיבלו אשרת עלייה בשנת 1956 ועלו עם שלושת ילדיהם. בארץ נולדו להוריי עוד ארבעה ילדים וביניהם גם אני. לאחר שהגיעה לנמל, הובאה משפחתי למעברת חצרים בבאר שבע. במעברה שרר צנע נוראי ומציאות יומיומית לא פשוטה שעמה נאלצו להתמודד. לאחר שש שנים קשות במעברה, עברנו לנתניה. מספר חודשים לאחר שעלינו פרצה מלחמת סיני ואבי גויס למלחמה. לאחר המלחמה שלחו אותו לסלול כבישים, ואף על פי שלא עבד במקצועו הוא הרגיש כי הוא

הורי מאיר וקנין ז"ל ורחל וקנין תבדל"א

אבי מאיר וקנין זצ"ל נולד במרוקו בעיר אגדש, שליד העיר מרקש, בשנת 1926 לאביו ר' חיים וקנין ורעייתו חנה. אבא היה אדם פשוט, עניו וישר, רודף צדק ואוהב ומכבד כל אדם באשר הוא אדם. סבי, ר' חיים וקנין זצ"ל, היה עילוי גדול, תלמיד חכם שלימד ב"חדר" והעמיד תלמידים רבים. במרוקו הייתה אמונה מאוד גדולה בכוח התפילה

של הצדיק, ואנשים רבים באו לבקש את ברכתו של סבי לרפואה שלמה וברכה. סבי כתב קמיעות והיה ידוע כמקובל גדול במרוקו. אבי גדל לתורה והנחיל לנו את אהבתו לתורה ולאמונת חכמים. כשאבי היה נער הוא נהג לחבוש כובע בארט לראשו, בימים ההם הערבים נהגו להציק ליהודים ולא פעם התעללו בו וזרקו את הבארט מראשו. אבי בחכמתו

אבי עם שר התעשייה חיים ברלב

רצה ללמד אותם לקח בדרך משעשעת והשחיל לכובעו סיכות שדקרו את מי שניסה למשוך לו את הכובע. במרוקו אבי עבד כחייט מקצועי ותפר חליפות לאנשים מכובדים וביניהם למלך בעצמו. גם אפי אישי זכה לחליפה מעשה ידיו ליום חתונתו. לאבי היו ידי זהב בתחומים רבים ומעולם לא נזקקו להביא לביתנו בעלי מקצוע לתיקונים שונים, מכיוון שידע לתקן כל דבר.

אמי רחל לבית משפחת וקנין, שתזכה לשנים רבות וטובות, אף היא ממשפחת רבנים ידועים במרוקו. אביה – ר' משה וקנין זצ"ל, ואמה – מסעודה לבית פרץ. סבא של אמי, מסעוד זצ"ל נרצח בגיל צעיר. לפני כמאה שנים כשסבא מסעוד היה בשנות ה-30 לחייו, התחוללו מהומות בקזבלנקה שבמרוקו. ערבים נכנסו לבתים של יהודים, היכו והרגו אותם. סבא מסעוד שמע שערבים נכנסו לבית הכנסת שבו התפלל וערכו שם פוגרום, שברו והרסו את בית הכנסת. הוא החליט להיכנס

במשך כל השנים אבי הקדיש את

זמנו לבית הכנסת, הקפיד ללכת לשיעורי קודש ושימש גבאי מסור בבית הכנסת בנתניה. הוא היה דואג לשפץ את כל מה שהיה דרוש שיפוץ או תיקון והיה פותח ונועל את בית הכנסת מדי יום ביומו.

כאשר היה בן 70, אבא עבר ניתוח מעקפים וכעבור שמונה שנים חלה בסרטן בלב. גם בזמן שעבר טיפולים קשים, אבא נשאר תמיד אדם מאמין וקיבל עליו את הדין באהבה למרות הייסורים הרבים שעבר.

אבי מאיר זצ"ל ואמי רחל שתאריך ימים בטוב, הנחילו לנו מסר חשוב לחיים, מבעד לקשיי הקליטה וההסתגלות לארץ החדשה, הוריי הסתכלו על העתיד ושאפו קדימה. הם חלמו והתפללו שאנו, הילדים, נתפתח ונרכוש מקצוע והשכלה גבוהה, ועם זאת נישאר מחוברים למסורת אבותינו. ואכן, הוריי זכו לרוות נחת מילדיהם ומפרי מאמציהם אשר למדו והשכילו.

מוריה יסלזון

התמודדויות קטנות ויומיומיות, וכמובן גם נקודות ציון גדולות יותר ומשמעותיות. חלק מההתמודדויות הוא עם הקושי של הילד, איך לעזור לו להתקדם. חלק מהקשיים נובע מרמת היכולת שלך להכיל את השונות של הילד ולקבל אותו כמו שהוא. לפעמים אתה צריך לחלום בשבילו כדי להציב יעדים ברי השגה שיקדמו אותו. ולפעמים – ותאמינו לי, זה אחד הדברים הקשים! – אתה צריך לדעת כי החלום הזה הוא שלך ולא של הילד, ומימושו אולי ייתן לך נחת אבל לא באמת יקדם את הילד. בחרנו לחן את המסגרת של שילוב. כשאתה משלב ילד אתה נותן לו חברים, סביבה רגילה ומקום לשאוף אליו. אבל אתה גם נותן לו משימה קשה מאין כמוה, להיות מישו אחר, מי שהוא אינו. ואתה גם שם למולו כל הזמן מראה שמראה לך כמה שהוא שונה.

לא אשכח כשחגגנו לראשונה עם חן מסיבת חנוכה במעון (גרנו אז לתקופה בכפר יעבץ) כל הילדים ישבו במעגל, מאחוריהם ההורים, שרו ומחאו כפיים. רק חן ישבה במרכז המעגל שמחה ומאושרת, רוקדת על הישבן. כולם מסיבים שמחו אתה ואני בכיתי... שוב הכתה בי הידיעה שחן לא כמו כולם.

הגיע זמן הגן (בגיל 4.5). בראש צורים היה אז גן רב גילאי (3-6) ולא היה שייך להכניס לשם גם את חן. נקבעה לנו ועדת השמה (ועדה של הרשות המקומית שמחליטה היכן ילמד הילד אם המסגרת הרגילה לא מתאימה לו). היה ברור מראש שחן הולכת לגן משולב באלעזר, אבל בכל זאת כשחזרתי מהוועדה ישבתי בבית ובכיתי... חן התחילה את לימודיה בגן המשולב באלעזר, אבל המשיכה להשתלב בימי שישי בגן בראש צורים עם בת השירות הצמודה שבאה מהגן באלעזר. כך חגגה כל מסיבה פעמיים וזכתה בחברים טובים לכל החיים. כאן המקום להודות לכל החברות והחברים המדהימים שלה שמלווים אותה מגיל 0 ועד עצם היום הזה. חברים של אמת, שטרחו בשבילה לאורך כל הדרך, מדאגה בגיל צעיר שלא תאבד ותשולב כמו כולם, לאסוף אחריה את השברים ולעמוד על שלה מול אחרים שלא מכירים, ועד עצם הימים האלה כשהם מתקשרים ומבקרים את חן בדירה ומבלים אתה בשבתות ובימים כשהיא באה הביתה. אין מה לומר,

לפני כחודשיים ביקשנו צוות עלי צורים לכתוב מספר מילים על ההתמודדות עם גידולה של חן, ואני רוצה להודות מאוד על ההזדמנות שניתנה לי.

לפני 23 שנים כמעט נולדה לנו חן. בת ראשונה אחרי שני בנים, ההתרגשות לקראת הלידה הייתה גדולה וכמוה הייתה גם ההפתעה כשנתבשרנו בתום הלידה כי נולדה לנו בת עם תסמונת דאון.

היינו כבר עם רגל אחת לקראת חזרה למגורים באלון שבות, הבית שבו גרנו היה קטן מאוד ולמרות שאהבנו את ראש צורים ממבט ראשון, לא הצלחנו להגיע להסכמה עם הקיבוץ על הסדר כיצד ישופץ הבית ויומיים לפני הלידה הודענו שאנחנו חוזרים לאלון שבות. ולכן התרגשנו מאוד כשלאחר הלידה ניגשה אלינו חנה דרורי, אז מזכירת פנים, והודיעה לנו כי הבית שבו גרנו ישופץ ואנחנו נוכל להמשיך ולגור

בראש צורים. ועל כך אנו אסירי תודה לה עד היום... לאחר לידת ילד מיוחד, מעבר לתהליך שאתה עובר עם עצמך, בן זוגך והילדים, יש גם את המשפחה המורחבת – סבא, סבתא, דודים וכו', וגם את הקהילה והחברים. כולם נבוכים ולא יודעים כיצד לנהוג, מה אפשר לשאול, האם אפשר לומר מזל טוב? ועוד ועוד...

ביום חמישי כשחזרנו מבית החולים (לאחר שהסתבר לנו שלחן מום לבבי מורכב והיא תצטרך לעבור ניתוח בתוך כמה חודשים), הבנו שכדי לשבור את הקרח ולחסוך את המבוכה הראשונית בפגישה אתנו ברחוב אנחנו חייבים לפגוש את כל החברים ומהר! הזמנו כליל שבת את כל הקיבוץ לעונג שבת בחצר ביתנו (בפנים לא היה מקום) כדי לספר ולדבר, לשאול ולענות. אני חושבת שכל חברי הקיבוץ היו שם באותו ליל שבת, חלקם הגדול כבר הגיע ביום שישי ומילא את ביתנו בעוגיות ועוגות. הרגשנו אהובים ומחובקים, וידענו שעם קהילה כזאת נוכל לצאת לדרך הארוכה שלפנינו.

הרבה אנרגיות השקענו אחרי הלידה כדי לדבר עם כל מי שהתקשר או בא לבקר. המאמץ היה משתלם, כולם קיבלו את חן כדבר מובן מאליה והרגישו שותפים אתנו, וכך התמלאנו מכל הסובבים אותנו באנרגיות חדשות. גידולה של ילדה מיוחדת – ולא חשוב כל כך מהי הלקות, אם כי בתסמונת דאון היא נראית לעין כול – כרוכה בהרבה

ביום ההולדת הראשון שחגגנו לה בניצנים הזמנו הביתה כמה חברות מהכיתה. כשצפיתי בהן וראיתי את חן שווה בין שוות, לא צריכה להתאמץ להיות מי שהיא לא, שמחה וצוחקת ומדברת עם חברות בגובה העיניים, הבנתי שאכן בחרנו לה את המקום הנכון.

והיו כמובן הטיפולים השבועיים. הביקורים אצל הקרדיולוג, ההסעות, ללבוש בגדים של חורף בקיץ והפוך. היו התמודדויות של לקיחות בלי רשות מהאחים ומהבית, וקשה יותר – מחברים או מאנשים זרים. אבל היו גם היזמות המיוחדות של חן, כמו ביום שבו הגיעה לבית הספר על אופניים של אחי, ומכיוון שלא רצתה שישארו בבית הספר היא דאגה שיעלו אותם בתא המטען בהסעה לשלוחה, שם הם חיכו בנחת שנבוא לקחת אותם. או כאשר התרימה בפסטיבל הדובדבנים לשלוחה, וברגע שלא שמנו

לב הלכה וקנתה בכסף שספה חצאית ג'ינס ששבתה את עיניה. לא סיפרתי בכלל על ימי ולילות הדאגה שלנו ושל כל הקהילה סביב שלושת ניתוחי הלב שחן עברה בגילאי שבעה חודשים, ארבע שנים וחצי וביום ההולדת השמונה עשר. אבל על כך אולי בפעם אחרת.

חן גרה היום בדירה עם עוד ארבע חברות בעלות צרכים מיוחדים בירושלים. היא

משרתת בשירות לאומי במעון אמונה בקריית משה ומאוד גאה בכל מה שהיא עושה. היא מדברת ללא סוף על כך שהיא רוצה להתחתן, ואנחנו מקווים שזה אכן יקרה בעתיד.

זו הזדמנות נהדרת להודות לכל אלו שליוו אותנו ואת חן בכל השנים. שפתחו את לבם ואת ביתם (לכפפה או לפופאייס), שפוגשים אותה על השביל ושואלים לשלומה. לחברים שמרימים אליה טלפון כי הם מתגעגעים ולא לה שונים לשיחות הבלתי פוסקות שלה. ראש צורים הוא הבית של חן לא רק כי אנחנו גרים כאן, אלא בגלל כל הטוב והאהבה האלה.

אני רוצה לקוות שגם היום כשהיישוב גדל כל כך ולא כולם מכירים את כולם, אנחנו עדיין רואים את הילדים המיוחדים שמסתובבים בינינו, ויודעים לתת להם את תשומת הלב הראויה ולקבל מהם המון אהבה ואנרגיות חיוביות.

חברים של אמת... וזה ממש לא ברור מאליו, כי חוץ מהם הייתה רק ילדה אחת "רגילה" שבאה אל חן אחר הצהריים לשחק איתה בכל שנות לימודיה בבית הספר ראשית. וגם זה רק עד כיתה ב' (אז היא עברה דירה). הגן באלעזר פעל עד סוף יולי ואילו בראש צורים (שהיה אז עוד די קיבוץ) הגן פעל כמו המעונות. היה ברור שחן משתלבת בימי החופשה בגן, הייתה רק בעיה "קטנה" – היה צורך למצוא מישור שישלב אותה בגן (תמורת תשלום כמובן). כשהתחלתי לחפש מישור מהנוער שילווה את חן קיבלתי מכולם תשובה אחת. "אני לא יכול/ה, יש קייטנת איל"ן". הייתי אובדת עצות, הילדה שלי שגרה וחיה בתוך ראש צורים לא יכולה לקבל את הסיוע שלו היא זקוקה כי הנוער עסוק בלעזור לנכים אחרים?? שלא ישתמע כאילו שאני מזלזלת בפרויקט

החשוב הזה, אבל היה לי קשה מאוד לקבל את האבסורד הזה. בשנים הבאות הצעתי פשוט לשלב את חן בקייטנת איל"ן. מאוחר יותר, כשכל קבוצת הגיל שלה הגיעה להיות המתנדבים בקייטנת איל"ן, חן שולבה בצוות הטכני והרגישה גם נותנת (חוץ מהנסיעה לתחנה המרכזית, שם התפנקו ילדי איל"ן. חן חזרה הביתה עם שעון ונעלי בית ועוד כהנה וכהנה...

כששאלתי אותה מאיפה זה היא השיבה מקייטנת איל"ן. לשאלתי למה נעמה שהייתה גם בקייטנת איל"ן לא קיבלה את כל הטוב הזה, ענתה לי חן "אמא לי יש תסמונת דם". השילוב של חן עלה יפה עד כיתה ה', אז כבר הרגשנו שהיא משלמת מחיר יקר מבחינת ההתקדמות שלה. סחבנו עד סוף כיתה ח' ואז היינו צריכים להחליט היכן חן תלמד. למרות שידענו שהיא משלמת מחיר גדול בשילוב היה לנו קשה מאוד לשלוח אותה לבית ספר ניצנים, בכל זאת "היא לא כמו הבנות שלומדות שם" (לפחות לא בעינינו). מיום שהחלטנו להכניס אותה לניצנים ועד ליום שראיתי אותה עם חברותיה החדשות, לא ישנתי בלילות. למרות שידעתי שזו הבחירה הנכונה בשביל חן, היה קשה לי מאוד לראות אותה בבית ספר של ילדים מפגרים. הילדה שלי? כן כן, כמה שזה נשמע מוזר... שוב עמדה להכות בי הידיעה שהילדה שלי היא לא כמו כולם.

צוות מוגנות יישובי

בנושא המוגנות האישית ביישוב. בכבוד ראש וביד רועדת הרמנו את הכפפה מתוך הבנה כי 'לא לעולם חוסן' וכי יש לפעול להקמת צוות מוגנות יישובי. הצוות היישובי מונה מספר תושבים: פזית ורדי (יו"ר), גולדי גייסון, מתן ריבקין, אורי גסנבאואר, ואסנת ארבל. הצוות עבר השתלמות מקצועית להכשרה בנושא וימשיך לקיים השתלמויות מעת לעת לצורך שמירה על כשירות רלוונטית.

מטרות הצוות הן:

- לנהל תכנית יישובית כלל גילאית שתעסוק במניעה ובהגדלת מודעות הציבור לנושא.
- בעת הצורך ח"ו, לסייע ולרכז את הפן הקהילתי ואת ההשלכות הנגזרות ממקרה של פגיעה כזו, ולכוון את הנוגעים בדבר.

חשוב להדגיש – הצוות אינו תחליף לאנשי המקצוע השונים, מטרתו העיקרית היא להעלות את המודעות לנושאים אלו ולהוות כתובת קהילתית זמינה לדיווח. נקווה שלא נזדקק להפעיל את הוועדה במקרי אמת, והמודעות תתרום לצמצום התופעה.

הוועדה פועלת על פי נהלים מסודרים המפורסמים בפרוטוקול היישוב באתר הקהילתי.

הצוות זמין לכל התייעצות וסיוע, וכל מי שמרגיש צורך יכול לפנות אלינו בכל עת.

נשמח לשיתוף פעולה של כל חברי הקהילה בנושא משמעותי זה.

במשך הקיץ נקיים פעילויות לכל שכבות הגיל. וגם למבוגרים. הפעילויות יפורסמו בבוא העת.

כקהילה קטנה, חמה ותומכת אנחנו נמצאים כאן האחד בשביל השני ברגעים קשים, תומכים ודואגים במקרים של תאונה, מחלה, מוות ומשברים.

כקהילה קטנה, נדמה לפעמים שאנחנו יודעים הכול על כולם וחווים הכול ביחד. כשמדובר בפגיעה מינית, לא רק שאין 'הרחוב הקיבוצי' רואה את אלו מקרבו שסובלים, אף הקרובים ביותר לנפגעים אינם יודעים בדרך כלל את שעובר עליהם. פגיעה מינית על הופעותיה השונות מופיעה בעיתונים ובחדשות מדי יום ביומו, ובכל זאת אנו נוטים לדחוק את הנושא לקרן זוית, להתעלם ממנו ולחוש כי הדברים, למעשה, אינם נוגעים לחיינו. הרצון להכחיש ולהסתיר משותף לנפגעי הטראומה עצמם ולחברה בכללותה. כולנו שומעים על פגיעות מיניות בחדשות, בעיתונים, אבל לא קושרים את התופעה לסביבה שלנו. כולנו רוצים שלא תקרינה פגיעות כאלו, ומאחר שאין ביכולתנו למנוען, מבלי משים אנו נוקטים בשיטת 'בת היענה' – וכך אנו יכולים להמשיך לחיות באמונה אופטימית שהדברים אינם קורים. לצערנו אנו יודעים על מקרים קשים שאירעו ביישובים קהילתיים, בקיבוצים ובקהילות שונות, גם בגוש עציון. גילוי של מקרים מסוג זה גלגלו לפתחנו את העובדה הסטטיסטית (הבלתי נתפסת) כי אנו חיים כל הזמן ליד פגיעות, ליד נפגעים וליד פוגעים, מבלי לדעת על כך. כמו כן התחדדה לפנינו העובדה החשובה כל כך – שנוכל לטפל בעניין רק אם נדבר על הנושא ביזמתנו, נקשיב היטב ונפקח עיניים. מניסיונם של קיבוצים ויישובים אחרים אנו רואים כמה מועילים נהלים, מודעות ציבורית וצוות מוכן מראש, בהתמודדות הקהילתית עם מקרי פגיעה. זאת, לעומת המחיר הכבד שמשלם יישוב שצריך ליצור את כל אלו בעת התמודדות בשעת חירום. לפני כשנה, בהתייעצות עם המחלקה לשירותים חברתיים במועצה, הוחלט על הקמת צוותים יישוביים שיעסקו

מה הקשר בין:

איילת יהודית שבט, אלונה שבט, דורית גוטליב, טליה ביינהורן, יפית חלה, ישי מילוא, לאה בריימן, סילבי לוי, רינת לוי, שגית זליגר, שולמית פרוינד ושרון טובי.

כולם מלמדים בממ"ד (שירת חנן, חן נריה וכרמי יהודה)

חודש תמוז.

בעוד כשבוע יתחיל "החופש הגדול".

קיץ. ים. אבטיח. טיולים. נופש. קרטיבים. חום ועוד. לאחר כשבוע – נראה שהכל ממשיך באותו הכיוון, אך כמעט מבלי שנשים לב לכך, משתלטת לה תקופה "אחרת". ימי בין המצרים. פתאום הכל נהיה כבד ומחניק, מסוכן ואסור.

נכון שמוזר לומר על חודשים שטופירשמש כתמוז ואב שהם זועפים, נעדריאור, אולי אפילו חשוכים. האין הם לוחטים מאוד ומחוס? – כן, אבל עבורנו, המוגבלים, אור וחסד הם רק מה שאנחנו יכולים לסבול ולקלוט. כל סטייה מזה, אם לצד החושך הקודר או לצד האור העז, היא עבורנו כאב עד מוות. צל בקיץ הוא חסד כמו אור וחום בחורף... ולכן, חודשי תמוז ואב הלוחטים הם הסתר וסילוק של חסד ההגנה, הסוככת עלינו ביתר חודשי השנה. אנו נעשים חשופים (במקצת) ליסוד האש, וקשה לנו הדבר.

(דניאל שליט, לתקופות השנה – תמוז אב אלול).

במובן הפשוט, בין המצרים הם ימים שבהם אנו מציינים את ימי הצרה והמצוקה הקשורים לחורבן בית המקדש. אך במובן העמוק יותר, ימי בין המצרים באים להראות לפנינו את חוסר השלמות ואת ההפרדות המתקיימת בעולם, ואת היכולת שלנו לתקן.

במאמץ לא גדול, עם תכנון טוב ובעזרת מנה בריאה של שכל ישר, הדיכאון והייאוש של "תרבות החורבן" בשכונות עוני מוחלפים בקהילה אנושית הרמונית אקולוגית וברתקיימא... פרמקלצ'ר היא גישה רחבה והוליסטית בעלת יישומים רבים בכל תחומי החיים.

(גרהם ברנט, פרמקלצ'ר – מדריך למתחילים).

כאשר אנו מתבוננים בטבע אנו יכולים לראות את החיבורים וההשפעות שיש לכל מרכיב על זולתו. בטבע אין הפרדות. הכל פועל יחד מתוך שלמות (או בשאיפה לשלמות).

תבניות ותכניות בטבע הן מחזוריות. כל תוצרי הטבע הם מרכיבים במערכת המורכבת הזו. אנו מכירים את המחזוריות ממעגל החיים שלנו, ממערכת החגים, מהעונות החקלאיות השזורות בהם... העולם האנושי יודע לתכנן תכנון מחזורי, אך לא משכיל להשתמש בידע זה. אנו חיים על פני כדור הארץ שהוא מערכת סגורה. המחזוריות הכרחית ומובילה אותנו היישר ליחסי גומלין. הכל קשור לכול – רישות זה עיקרון בסיסי בטבע. ההבנה שהכל קשור זה לזה מדגישה את העובדה שיש השלכות לכל מעשה, יצירה ואמירה שלנו.

(אורן מסעי).

כך גם בבית המקדש, שבו התאפשר לכל אחד מהמרכיבים של עם ישראל (כהן, לוי וישראל) להיות שותף ברמה כלשהי בעבודה הכללית. כמו כן, האפשרות לפעול ולעבוד את הקב"ה מתוך חיבור ושלמות המתקיימים גם בגוף.

...הנוכחות המרכזית כל כך של חוקי הטומאה והטהרה במקדש נובעת מכך שמושגים אלה בונים תשתית של קשר נכון לגוף, ומתוך קשר זה נבנית עבודת ה' אחרת המדברת בשפת הגוף והחומר, הקשורה לחיים ולהתרחשות המופלאה והאלוקית שבתוכם ולא רק לזו שמעבר להם, זוהי עבודת ה' שהייתה במקדש.

עבודת הקורבנות הייתה עבודה שבגוף, בדם ובבשר. הקרבת הקורבנות, הכוהנים הטובלים עד ברכיהם בדם, המזים דם, אכילת הקורבנות והעלאת הקטורת.

בשר הקורבנות, לחם הפנים וניסוך היין במקדש הם כולם מעשים פיזיים מאוד, מאוד לא 'צמחוניים' או 'רוחניים'. הקדושה נתפסת בהם כדבר מאוד ממשי ואפילו גופני.

שפת המקדש שונה בתכלית משפת בית המדרש. התיאורים על שמחת בית השואבה, על הריקודים והשירה בבית המקדש ועל הכריעות וההשתחויות הם כולם תיאורים של תפילה ועבודה שהיא לא רק בבחינת 'כל הנשמה תהלל י-ה', אלא גם בבחינת 'כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך'.

(טלי כהנא, אחותי, כלה, פרקי הכנה להתקשרות).

בדומה לעבודה שנעשתה בבית המקדש בניסיון לחבר בין גוף ונשמה בעבודת ה', גם הקיימות דוגלת בחיבור בין תחומים ואתגרים שונים על מנת למצוא וליצור פתרון כולל ושלם יותר.

מושג הקיימות, מלשון היכולת להיות בר קיימא, מתייחס במובנו הרחב ליכולת המערכת האנושית להתקיים ולשגשג לאור הקשר בין האתגרים הסביבתיים, החברתיים והכלכליים שאנו ניצבים בפניהם. זאת מתוך ההכרה בכך שהמודל הנוכחי של לקחת, להשתמש ולהשליך איננו אפשרי לאורך זמן ממושך במגבלות מערכת הטבע שבה אנו חיים...

מונח הקיימות איננו מציב פתרון או מגדיר אידיאולוגיה חדשה, אלא מעודד אותנו להסתכל על המורכבות האמתית של המערכת שבה אנחנו פועלים, ולהתנהל באופן שלוקח בחשבון את ההקשר הרחב יותר.

(ארז רותר, "קיימות" זה מושג הרבה יותר רחב מהשאלה של איכות הסביבה).

ימי בין המצרים מזמנים לנו אפשרות לצאת לחופש גדול. ההתבוננות במיצר, בגבולות ובהפרדות שבחיינו, יכולה לאפשר לנו שינוי ומרחב גדול יותר של בחירה. אנו יכולים לבחור לפעול מתוך פירוד או לפעול מתוך חיבור של כמה שיותר מרכיבים יחד, מתוך שאיפה לתהליכים יותר שלמים.

הנטייה של האדם היא להתבצר. לבנות עולם מושגים קשיח, דפוסי התנהגות ברורים וסגנון קבוע של חוויה – ומעתה והלאה להגן על מה שנראה לו כחיו. יש כמובן הרבה יופי וחכמה בניסיון השימור הזה, וודאי שלא כדאי לאדם לאבד את

נכסי רוחו ונפשו; אבל כשהזירות העדינה מתחלפת בעקשנות – זו כבר מחלה. ככל שהמאמצים 'להישאר במקום' הם גדולים ודרמטיים יותר – כך בונה לו האדם את קירות כלאו. כך הוא משתקע בעבדות קשה. עבדות של התדמית של עצמו. עבדות של כל מה שהוא היה עד אתמול. אל מול נטיית ההתבצרות ניצבת בנפש תכונת התשובה. התשובה היא אותה תחושה פנימית שמקננת באדם ואומרת לו

יעל קרמר

אנחנו לא חייבות לסבול...

לדוגמא: כאבי מחזור שמופיעים ביום הראשון וביום השני, מלמדים על עודף ותקיעות של צי' ודם, וככל שהימים מתקדמים יש רגיעה בכאב כי הרחם כבר מתרוקן והתקיעות והעודף משתחררים. במקרה כזה הטיפול ישים דגש על איזון, הנעה והרמון של צי' ודם.

לעומת זאת, כאבי מחזור שמופיעים לקראת סוף הווסת, יעידו על חסר בגוף שהולך ומתעצם ככל שהרחם מתרוקן ומוסיף למחסור. כאן נעבוד על חיזוק ותמיכה של הצי' והדם החסרים בגוף.

כאשר הכאבים יהיו על רקע של קור, בדרך כלל האישה – או הנערה – תספר שבקבוק חם או מקלחת חמה עוזרים לה ומקלים עליה.

כאשר הכאב הוא על רקע של חום, נראה גם סימני חום אחרים, פנים אדומים, תחושת חום בגוף וכדו'.

לכל המקרים האלה יתלוו בדרך כלל עוד תסמינים כלליים שיעזרו בקביעת האבחנה המדויקת לכל אחת ואחת, ומתוך כך את הטיפול המתאים ואת נקודות הדיקור הנכונות לכל מקרה לגופו.

חשוב להבהיר שמטרת הטיפול היא לא על תקן הפגת הכאב כאן ועכשיו, זה לא תחליף לאדוויל וחבריו, ולכן אין עניין לחכות לימים של הכאב ולבוא כדי שהכאב יחלוף. הרעיון הוא להשיב לגוף את האיזון שלו, וזה תהליך שנמשך בדרך כלל לאורך רצף של טיפולים. צריך לתת לזה את הזמן. לאטילאט הגוף מתאזן, ומחודש לחודש השיפור מורגש (אגב, כאבי מחזור הם לא רק נחלת הצעירות. גם נשים בוגרות יותר רשאיות להפסיק לסבול ולשפר את איכות החיים שלהן...). בחזרה לסדנת גיל ההתבגרות, ניגשתי אליה בהפסקה (נו קשה לי לשמור בבטן...) ואמרתי לה שחשוב מאוד בעיניי להרגיע את הבנות, ולהעביר להן את המסר שיש איך לטפל בזה. ושה לא אמור להיות ככה. זאת אומרת, אפשר שיהיו מיחוישים כאלה ואחרים במהלך ימי הווסת, קצת בטן, לפעמים גב תחתון, אבל כאבים שמשתקים זאת כבר ממש פתולוגיה. ובפתולוגיה צריך ואפשר לטפל. לא רק טיפול זמני נקודתי כמו אקמול-אדוויל-בקבוק חם, ובעוד חודש לחזור על זה שוב, אלא כזה שיחזיר את האיזון לגוף ויקל על הכאבים, אם לא יפתור אותם לחלוטין.

ושיהיה לנו בהצלחה עם גיל ההתבגרות...

הנושא הזה הולך איתי כבר כמה שבועות, ואני מרגישה שיש עניין לפתוח אותו לדיבור בקרב ציבור הנשים. אימהות ונערות כאחד.

הכל התחיל מזה שלרגל שנת בת המצווה של אדוה וחברותיה, יזמנו אימהות השכבה פעילות שנתית לכל בנות השבט, שכוללת מפגשים עם נשים שונות, התנדבות קהילתית (מי אמר ספסל בכניסה לבית הכנסת?) ועוד. ובתוך כך גם הבאנו לפני מספר שבועות מישהי שדיברה אֵתן על גיל ההתבגרות, החל מהאספקטים הרגשיים, דרך השינויים הפיזיולוגיים ובדגש על המחזור והווסת. במהלך השיחה (שהייתה ביחד אֵתנו, האימהות) היא סיפרה לבנות, שיתכן ויחוו כאבים שונים בימי הווסת, וייתכן שהכאבים יהיו כל כך חמורים, שהם ישביתו אותן ליום-יומיים. ומה אפשר לעשות עם זה ואיך להתמודד, משככי כאבים, מנוחה וכו'.

וישבתי שם בשקט, אבל בפנים ממש רציתי לעצור אותה, ולהרגיע את הבנות, ולהגיד שזה ממש לא חייב להיות ככה. זאת לא גזירת גורל. ואפשר לנסות ולהפחית את הכאבים עד כדי העלמתם. ולא חייבים לסבול כל כך.

אז קודם כול, כמה מילים על כאבי מחזור:

הרפואה המערבית מתייחסת לכאבי מחזור (דיסמנוריה) בשני אופנים:

1. דיסמנוריה ראשונית – כאבי מחזור שמופיעים מיד עם קבלת הווסת, עוד בשנים הראשונות, ומאז מתלווים כמעט בכל פעם. בבדיקה פיזיולוגית לא ימצאו ממצאים אנטומיים או גורמים פיזיולוגיים שמסבירים את הכאב.
2. דיסמנוריה משנית – קיים איזה ממצא פיזיולוגי אנטומי, כגון דלקת באגן, אנדומטריוזיס, מיומות וכדומה, שגורמים לכאבי המחזור.

הרפואה הסינית מחלקת את כאבי המחזור למצבים שונים של חוסר איזון בגוף, ולכל מצב יש את האבחנה המבדלת שלו ומשם תיגזר צורת הטיפול.

ארבעת המצבים העיקריים לדיסמנוריה ברפואה הסינית הם, עודף שמוכיל לתקיעות, חסר, חום וקור.

לכל מצב כזה יש סימנים שונים שעוזרים לדייק את האבחנה ומתוך כך את הטיפול.

רצי ראש צורים

הריצה כולם מתקבצים לפריסה בבית אחד הרצים. התפריט משתנה, אבל הבסיס שלו הוא בירה, פירות יבשים וקצת מזונות. לרגל אירועים מיוחדים, כגון ימי הולדת, פורסים בעלי השמחה את חסותם על הפריסה וברירת המחדל, אם אין אירוע מיוחד, היא במרפסת של משפחת שכטר... זכורות היטב ריצת הירח המלא ההמונית לציון הפרידה ממשפחת קליימן, ריצה בשלג בגובה של חצי מטר-מטר, וכמובן הריצות הארוכות והמפרכות ברחבי הגוש כהכנה למרתון ירושלים בשנת 2013 שבו השתתפו רבים מאתנו.

אליפות אפרת וגוש עציון 2 - לפני זינוק חצי מרתון

בחדש שעבר סגרה קבוצת הריצה מעגל. כבר שנים רבות שאנחנו מדברים על הרצון לרוץ מירושלים לגוש עציון, רצון שלא הבשיל בגלל תוואי השטח והצורך בתיאום בטחוני. במסגרת אליפות אפרת וגוש עציון שהתקיימה השנה, ולרגל 50 שנה לשחרור ירושלים וגוש עציון, התקיים מקצה של חצי מרתון מירושלים לגוש עציון בהשתתפות ערה של רצי ראש צורים (שמונה רצים במקצה חצי המרתון). הייתה חוויה ספורטיבית ומרגשת, ותמונה שלנו אף

זכתה לככב בעמוד השער של העיתון רב המכר: "אפרעתון". כפי שכבר אמרנו, מדובר בקבוצה חברית שלה יעד צנוע – לרוץ! הלוואי שנמשיך לרוץ בבריאות, בבטחה ובחיוך עוד שנים רבות, ונראה גם את דור ההמשך מצטרף אלינו.

ייחודה של קבוצת הריצה של ראש צורים הוא בכך שהיא מבוססת על חבריה שרצים יחד בכבישי ושבילי האזור. אין הרשמה ואין מאמן, אין מחויבות ואין דמי חבר, יש רצות ורצים שאוהבים (או מנסים לאהוב...) – ריצה. חלקנו רצים ביחד עוד מלפני הימים שבהם דרך האבות והכבישים הסמוכים החלו להתמלא ברצים, ימים שבהם יכולת לסיים ריצה, בבוקר יום שישי, ולא לראות אדם נוסף במהלך כל הריצה. לשמחתנו היום המצב שונה בתכלית ושבילי האזור מלאים בימי שישי ברצים ורצות, רוכבים ורוכבות, מטיילים ומטיילות. קבוצת הריצה של ראש צורים

חבה את מעמדה המיוחד לשניים. ראשית, לאפליקציית ווטסאפ שבזכותה פתחנו ב-2012 את קבוצת "רצי ראש צורים", הפלטפורמה שבה מתבצעת הפעילות בקבוצה (מחוץ לריצה כמובן...). ושנית, למיזם ריצות הירח המלא של ליאור שכטר, שהחל בשנת 2014.

ההתנהלות בקבוצה זורמת, פשוטה ולא פורמלית. כל אחד שיוצא לריצה ומעוניין בשותפים, מפרסם בווטסאפ את מועד הריצה, סוג הריצה (פרטלייק, עליות, מעיינות ועוד) ולעתים גם מרחק מתוכנן וקצב, ומי שרוצה – מצטרף. עם הזמן והניסיון, הריצות כבר קיבלו אופי משלהן, כך שלא צריך להכביר במלים בכדי לדעת באיזו ריצה מדובר. כבר לפי הרץ שפרסם את ההודעה ולפי הזמן של הריצה, אפשר לדעת מה מתוכנן... כך לדוגמה, ריצות מוצ"ש הן ריצות רבות משתתפים ואטיות יחסית שנועדו להוריד את העודפים משבת, לסגור פערי מידע שלא עברו בבית הכנסת ולהתחיל את השבוע בנחת. ריצות שישי הן בדרך כלל ריצות ארוכות יותר, ובאמצע השבוע מתקיימות לעתים ריצות הפרטלייק, אימוני העליות ודומיהן. גולת הכותרת של "רצי ראש צורים" הן ריצות הירח המלא. מדי חודש, כשהלבנה במילואה, בהעדפה לסופי שבוע – אבל תלוי בירה – מתקיימת ריצת ירח מלא. ריצה חברית (עייין ערך ריצות מוצ"ש), בקצב שווה לכל נפש, כאשר בדרך כלל יש מלבד המקצה של 10 הק"מ גם מקצה של 5 ק"מ. בסיומה של

סוחפת ונוגעת ללב המותאמת במיוחד לקוראים מתחילים ולקוראות מתחילות.

מבוגרים:

שיבה – יא ג'סי: אפייה ואסי נולדו בשני כפרים שונים בגאנה, באמצע המאה השמונה-עשרה. אפייה נישאת לאנגלי וחייה חיי נוחות בחדרי הפאר של מצודת קייפ קוסט. אחותה למחצה, אסי, שאפייה אינה יודעת על קיומה, כלואה מתחתיה בצינוק של אותה מצודה, נמכרת עם עוד אלפי עבדים ונשלחת לארצות הברית, שם יגדלו צאצאיה בעבדות.

הספר שיבה עוקב לסירוגין אחר שני ענפים באילן היוחסין של האחיות: ענף צאצאיה של אפייה לאורך מאות שנות מלחמה בגאנה בין הפנטים והאשנטים, מול הקולוניאליזם הבריטי וסחר העבדים, ובמקביל ענף צאצאיה של אסי בארצות הברית – מאחוזות העבדים בדרום, דרך מלחמת האזרחים והנדידה הגדולה, מכרות הפחם ומועדוני הג'אז, וכלה בהארלם של ימינו.

ברומן הביכורים המרשים שלה, מצליחה יא ג'סי לספר סיפור היסטורי ואישי גם יחד על האופן שבו אפליה, השפלה וגזענות נצרכות בנשמתה של קהילה שלמה.

שתיקה פרסית – שרה אהרונ: איראן, 1978. תחילתה של התקופה החשוכה שהמיטה הרפובליקה האסלאמית תחת שלטונו של אייתוללה סייד רוחאללה מוסאוי ח'ומייני. פרי, נערה יהודייה מקסימה ושובת לב, מאוהבת בבן דודה מוֹרְד לוי ומתארסת לו. אך המהפכה האסלאמית דוחה את תכניתיהם של בני הזוג יום אחר יום. לאחר שהם נישאים סוף-סוף, כשבד בבד המצב בטהרן רק הולך ומחמיר והקיצוניות האסלאמית פושה בכל מקום, הם מחליטים בצעד אמיץ לעשות מעשה ולברוח לישראל עם שני ילדיהם הרכים בשנים.

מסע הבריחה ארוך ומתיש, כרוך בקשיים פיזיים ונפשיים עצומים ומלווה בסיכונים ובדרמות עוצרות נשימה. המשפחה הצעירה חוצה שדות וכפרים רדומים ומעפילה על רכסי ההרים בכורדיסטן בואכה טורקיה.

מתוך מארג החיים של משפחת לוי נפרשת לעיני הקורא תמונת חייהם של יהודי איראן בימי שלטונו של מוחמד רזא שאה פהלווי ובימי הרפובליקה האסלאמית של אייתוללה ח'ומייני. שרה אהרונ מיטיבה לתאר את הווי החיים המסורתי בטהרן, הנמהל בהשפעות מערביות מתקדמות – את אופייה של העיר, על פשטותה, העוני שבה וקשייה, אל מול קסמה ויופייה, לצד כמיהת העם לשינוי, התקוות שתלו בשליט החדש והאכזבה הבלתי-נמנעת. ישראל מתוארת מבעד למכתביה של שירין, אחותה של פרי, כקסומה ומופלאה, חופשית ותרבותית.

גלויות מיוון – ויקטוריה היסלופ: שבוע אחרי שבוע מגיעות אל אלי גלויות שמיועדות לאישה אחרת, מישהי שהיא לא מכירה, ללא כתובת שתאפשר לה להחזירן לשולח. וכולן חתומות באות אחת: א'.

ילדים ונוער:

סיפורו המופלא של מוטל – חיים ולדר: כולם פחדו ממוטל הגנב. כלומר הם לא פחדו ממנו, אלא מכך שהחפצים שלהם יעלמו כשהוא בסביבה... ומוטל היה בסך הכל נער צעיר בן 13. זה לא נעים להיות נער שכולם מכנים אותו גנב ושומרים על הכיסים שלהם כשהוא בסביבה... סיפורו המופלא של מוטל נחשב לאחד הסיפורים המרתקים, המרגשים, העצובים והמצחיקים ביותר של חיים ולדר. משתלבים בו הרפתקה, מתח, גבורה והקרבה, ומעל הכול מרחפת תעלומה גדולה שלא תרפה מהקורא עד לסיום עוצר הנשימה.

הסוד של פלוריאן – חוה ניסימוב: לפלוריאן יש סוד. הסוד הוא אווה היהודייה, ילדה קטנה שמשפחתו מחביאה בביתה בזמן מלחמת העולם השנייה. פלוריאן אוהב לבלות עם חברים, אבל עכשיו עליו להישאר יותר בבית.

ימי המלחמה קשים ומפחידים, ופלוריאן נאלץ להתמודד עם ריחוק מחבריו ומחברתו קמילה, אך אט-אט נרקם קשר מיוחד ויוצא דופן בינו לבין אווה. פלוריאן משמש לה מעין אח גדול, והיא בדרכה התמימה מלמדת אותו שיעור חשוב לחיים: לאהוב ולהגן.

הסוד של פלוריאן הוא ספר פורץ דרך שכתבה סופרת ניצולת שואה, המציג את חוויית המלחמה מנקודת מבטו של ילד פולני במשפחה נוצרית; סיפור על אומץ והצלה ועל הקשרים המיוחדים שעשויים לפרוח דווקא במקומות החשוכים ביותר...

פנדה יוצאת למרעה – מאיר שלו: הנה פנדה. היא גרה במושב על יד הכרמל. היא עוד קטנה, אבל הראש שלה כבר מלא במחשבות. עכשיו, למשל, היא שואלת את עצמה "מי אני?" והיא גם עונה לעצמה: "אני פנדה. אמא שלי היא כלבת רועים, אבא שלי הוא כלב רועים, אז אני גורת רועים".

אחרי **הַפְנָה נְחֻמָּה**, **הַחֲתוּל קְרָמֶר**, **הַדֵּב יַעֲקֹב** ו**אֶרְיָה בְּלִילוֹת**, מאיר שלו כותב על כלבלבה ושמה פנדה. פנדה עוד קטנה וגרה בדיר הכבשים עם אמא שלה, אבל היא רוצה לצאת אל המרעה ולרעות את העדר כמו כלבת רועים גדולה. האם היא תמצא את הדרך? האם יתנו לה להשתתף בעבודה? ומה יגיד הרועה? ומה תאמר אמא? את עלילותיה ואת הרפתקאותיה של פנדה מלווים צילומי היפים של דן גולדפינגר, אמן ורועה צאן. **כשהייתי הכי מאושרת – רוֹסָה לְגֶרְקֶרְנֶץ:** היום לפני היום האחרון של דוֹנִי בכיתה א'. דוני כל כך מאושרת, שהייתה יכולה לכתוב על זה ספר שלם! וזה גם בדיוק מה שעשתה, אבל למרבה הצער הספר עדיין לא גמור. רגע לפני חופשת הקיץ, דוני, הילדה הכי שמחה בעולם, מתמודדת עם אירוע שמשנה את חייה בבת אחת. היא חווה עצב ודאגה, אבל בזכות משפחתה האוהבת והנחישות הרבה שלה עצמה, היא מצליחה למצוא אושר גם במקומות מפתיעים למדי. האם דוני תגמור לכתוב את הספר שלה? הרפתקה

ויקטוריה היסלופ, הסופרת האהובה של רביהמכר "האי של סופייה", "הריקוד של סוניה" ו"הזריחה", כתבה רומן סוחף השזור בתצלומים מרהיבי עין מהארץ שהייתה לה לבית שני.

ספרים אלו, וספרים חדשים אחרים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה. נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א' רג' בשעות 15:45–17:45.

את האוכל והשתייה תשאירו בבקשה בחוץ, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים.

קריאה מהנה, מחכים לכם – ספריית ראש צורים

הגלויות היפהפיות, על השמים הכחולים, מי הם הצלולים והנופים הקסומים של יוון, מכניסות אור ויופי לחייה העגמומיים של אלי. במשפטים הבודדים שא' כותב ניכר כי היה רוצה נואשות שאהובתו תהיה לצדו בכל המקומות המופלאים האלה. לאחר שישה חודשים, לאכזבתה הרבה של אלי, הגלויות מפסיקות להגיע. אבל הגלויות שתלתה זו לצד זו על קיר דירתה ממשיכות להלך עליה קסם, והיא יודעת שהיא חייבת לנסוע לשם, ליוון, בעקבות א'.

בבוקר הטיסה המיוחלת לאתונה מגיעה בדואר מחברת. בין דפיה מוצאת אלי את סיפורו של א' – סיפור מסע של גבר מסתורי ברחבי יוון ובתוך לבו. הסיפור המרגש והמפתיע, הסוער לעתים, פותח לנו צוהר לא רק לתרבותה של יוון אלא גם למסתרי לבו של א', הנכסף לשוב ולחיות חיים מלאים. האם אלי וא' המסתורי ייפגשו?

מלא 16 למתחתים הפגיגה:

- ❖ אלישיב ורדי וגתית אלון ולהורים הרב מרדכי ופזית ורדי.
- ❖ נעם שבט והדס אפיק ולהורים אלונה ומורדי שבט.
- ❖ שגיא שנדור ותמר קולר ולהורים אורלי ומנחם שנדור.

הפגות לפגל האירוסין:

- ❖ לאביטל שוסהיים על אירוסיה ליובל ברוס, ולהורים שרית ודרור שוסהיים.

מלא 16 עם התרחבות המשפחה:

- ❖ שרה ואסף קבדה על הולדת הבת אביה, ולסבתא ג'ודי ברנט.
- ❖ מימי ואבי תירוש על הולדת הבת טל תחיה.
- ❖ נריה ואשר בן אבו על הולדת הבת יסמין נעמי.
- ❖ רני ושלום אסייג על הולדת הבת, ולסבתא ולסבא אורנה ואורי עוזרי.
- ❖ לעדינה ואבי הרשברג על הולדת הנכד, בן לנועם חיים ואמונה רחל הרשברג.

מלא 16 לבת המזל:

- ❖ עדי קייפי ולהורים ורד ודורון.

מלא 16 לבני המזל:

- ❖ אושרי פולק ולהורים נעמי ואליעזר.
- ❖ מעיין חיים ברוש ולהורים רעות ואסף.
- ❖ מתניה סבו ולהורים ורד ומרדכי.

בנינו ובנותינו היקרים, בוגרי כיתה י"ב, סיימו בשעה טובה שתיסעשרה שנות לימוד ופונים איש איש לדרכו. נאחל לכולכם הצלחה רבה במסגרותיכם החדשות – בשירות הלאומי, בצבא, בשנת השירות, במכינה ובכל אשר תפנו.

אז מי הולך לאן?

עמית סקויר: מכינת משכיות.
פנינה איילון: שירות לאומי בזהות יהודית באופקים.
צופיה ספרא: שירות לאומי במשרד הביטחון.
צרי רענן: שירות לאומי במחלקת ילדים בבית חולים פסיכיאטרי בנס ציונה.
רני סבו: שירות לאומי ב"והדרת" בערד.
רעות מילוא: מדרשת נטע.
שגב פיינגאלד: שנת שירות בשומר החדש.
תמר יסלזון: קומונרית באשדוד.

אוריה כהן: מכינה בנטור.
איתן אהרונ: מכינת עין יהב.
גיל סקויר: מתגייס.
דרור קייפי: מכינה במכתש רמון.
ידידה קלמן: מכינת עלי.
יוסף קרנץ: בחיפושים.
ישראל מאיר: בחיפושים.
לב פרוטר: מתגייס לעתודה.
נעה ארבל: שירות לאומי בבית אורי.
נעם סימון: מכינת בית ישראל.

ילדינו היקרים, בני ובנות כיתה ח', סיימו את לימודיהם בבתי הספר היסודיים וצועדים קדימה לבתי הספר הבאים. אנו מאחלים לכם הצלחה רבה בבתי הספר החדשים.

אז מי הולך לאן?

נדב סקמסקי: עתניאל.
נעם מילוא: אורות יהודה.
נריה אמסילי: מקור חיים.
עדיאל כהן: אורות יהודה.
עידו הכהן: אורות יהודה.
עינב שכטר: אולפנת ערד.
עמית ראם: נווה שמואל.
צור כהן: נווה שמואל.
רועי אבלמן: דרך אבות (המשך).
רועי פיינגאלד: נווה שמואל.
רותם דיטור: הדמוקרטי.
רימון שאול: אולפנת אוריה.
שירה שטרן: אולפנת אוריה.
תהילה פרנקנבורג: נווה חנה.
תמר גרינוולד: אולפנת אוריה.

אורית נויברגר: אולפנת אוריה.
איתי כהן: דרך אבות (המשך).
איתם טבול: אורות יהודה.
איתן שוורץ: מקור חיים.
אליה קרמר: דרך אבות (המשך).
אמיתי לוי: דרך אבות (המשך).
בארי קניגסברג: נווה שמואל.
גלעד אהרונ: בי"ס נעם.
דביר שינדלר: מקור חיים.
הדס מילוא: אולפנת אוריה.
טל סוסנוביץ: עתניאל.
יאיר הכהן: עתניאל.
יהונתן שווימר: אורות יהודה.
יובל שרעבי: מקור חיים.
ינאי זליגר: אורות יהודה.
ישי אהרנוף: מקור חיים.

רחלי אבלמן

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת סורוקר

היא

לינה לבית סאק,
בת 31. גדלה
בראש צורים.
בת שבט קוממיות
בסניף ראש צורים.
עובדת בבית הספר
אילנות בירושלים.

הוא

גל, בן 31. גדל
ברחובות.
בן שבט סיירות
בסניף שורק.
עובד במרמנט בהר
חוצבים בירושלים.

ילדים זה שמחה

נעמה (4), אריאל (2).

מיקום ביישוב:

באשקוביות ליד בית התינוקות הישן בקיבוץ, שכנים של משפחת
ווברמן.

גרנו בעבר:

חמד והגבעה הצרפתית.

”מה הייתה השאלה?”

5. חיה שלעולם לא תגדלו? חתול.
6. ספר או סרט? סרט.
7. הליכה על שפת הים או על הליכון מול הטלויזיה?
הליכה על שפת הים.
8. קולה או מים? מים.
9. סטייק או לזניה? סטייק.
10. חליפת טוקסידו או טי שירט? טי שירט.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו
עליכם...
- אנחנו אוהבים לאכול מצות... גם אחרי פסח (מפחדים
לשתף שמא נוצף במצות אחרי פסח הבא).

1. אם היה לך כוח על, מה הוא היה? למה?
לאכול בלי סוף ולא להשמיץ – נראה לנו שברור למה.
2. מה הדבר הכי מוזר שאי פעם בישלתם?
פנקייקס כשרים לפסח – טעם של קניידלך בסירוף
מייפל.
3. מה היה הגורם המרכזי להחלטה לגור בר"צ?
הקרבה למשפחה והרצון לחיות בקיבוץ ולא בעיר.
4. מהו המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ
לבית)? גן הטרקטור.

משפחת שכטר

היא

חגית לבית שב-טל,
בת 36. גדלה באלקנה.
בת שבט אמונה
בסניף אלקנה.
עובדת בחדר עבודה
בבית.

אוהבת:
מלאאאא שוקולד.

הוא

ליאור, בן 37.
גדל באלקנה.
בן שבט אמונה
בסניף אלקנה.
עובד בר"צ באזור
התעשייה.

אוהב:
אוכל טוב, ספורט.

ילדים זה שמחה

ניצן (9), ירדן (7.5), נטע (3.5).

מיקום ביישוב:
שוכרים אצל ספרא.

גרנו בעבר:
בית מאיר ואלקנה.

"מה הייתה השאלה?"

1. אילו היו כותבים ספר על חייך, מה היה שמו? 5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם? חגית – קוקוס, ליאור – מרציפן.
2. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים? 6. יומן ממוחשב או יומן נייר? ליאור – ממוחשב, חגית – נייר.
3. חמישה כרטיסי טיסה לניו זילנד וקרוואן משפחתי. 7. ספר או סרט? ספר תמיד.
4. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע? 8. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים? ג'וקים.
5. חגית: וייטנאם וקמבודיה, כי ליאור חייב לי. ליאור: וייטנאם וקמבודיה, כי אני חייב לה. 9. סטייק או לזניה? סטייק, 300 גרם לכל אחד, מדיום רייר בבקשה.
6. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל? מכנסי טריינינג. 10. קרוז באניית פאר או טרק באלפים? טרק.
7. שאין לנו חשבון במרכולית... 11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...

קופסת הצרות – פרק ט

"לטענתו, היה זה שבר לוח הכתוב בכתב עברי קדום. על פי עדותו הוא קנה את הלוח מסוחר עתיקות ערבי, והלה טען שיש בידו שלושה שברים נוספים המשלימים את הכתובת המלאה. החוקר תיארך את השבר למאה האחת-עשרה או המאה העשירית לפני הספירה". היא הביטה שוב בגבי מבעד למראה. "לפי סיפורו של החוקר, כבר לאחר שהוא תרגם את השורה הראשונה בלוח, הוא נדהם להיווכח מה יש בידו. המילים הראשונות היו 'אני דוד, מלך על ישראל', וכאן נקטעה השורה".

הם הגיעו ליעדם, והיא החנתה את הרכב בחניון התת־קרקעי של הבניין.

"את רוצה להגיד לי", התפלא יגאל, "שהכתובת הזו היא מימי דוד? חשבתי שהארכאולוגים כלל לא חושבים שהוא היה קיים באמת".

"הדעות במחקר חלוקות", השיבה כשנכנסו למעלית. "אבל המעט שהספקתי לתרגם מן השבר שבידינו, דומה לתיאוריו של החוקר".

היא נטלה ממנו את החבילה והחזיקה בה בעדינות. "הסיפור לא נגמר כאן. בהמשך הידיעה שהתפרסמה טען החוקר שכעבור מספר ימים, לאחר שפיענח את הכתובת והוכיח את מקוריותה, הוא חזר לסוחר העתיקות כדי להשלים את רכישת השברים האחרים. לפי סיפורו, כשהגיע לחנות העתיקות הוא מצא אותה בחורבנה – שברי רהיטים ושברי ממצאים, אך לא השברים שהוא חיפש. לסוחר עצמו לא היה כל זכר. כשנוכח מה קרה, חזר החוקר בחיפזון לדירתו, רק כדי לגלות שדלתו נפרצה, כל חפציו היו מושלכים על הרצפה, ושבר הלוח נעלם כלא היה". הם הגיעו לקומה שבה שכנה הדירה ויגאל גישש בכיסו אחר המפתח.

היא המשיכה בסיפור בינתיים. "כמוכן שעמיתו של החוקר לא האמינו לסיפורו, הם לעגו לו כשרלטן וכשוטה". היא הנידה בראשה, "הקריירה שלו הסתיימה למעשה. אפילו עשרות שנים לאחר מכן, כשאברהם ואני היינו סטודנטים, למדנו על הסיפור הזה כאנקדוטה משעשעת לעתים, ובפעמים אחרות כמוסר השכל על הסכנות שבמסחר עתיקות".

הדלת נפתחה לבסוף, יגאל הדליק את האור והם נכנסו פנימה.

היא הביטה בגבי, הוא נראה מהורהר מהרגיל. "מה מטריד אותך, גבריאל?"

הוא התנער והביט בה. "במכתב שסבא השאיר לי הוא כתב שהתעלומה הזאת חשובה ביותר. עם כל הכבוד, אני לא

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנחם ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. במהלך החקירה החבורה התפצלה, מכוניתו של מר שני התהפכה, ושאר החברים יצאו להשיג את החבילה הבאה שהשאיר הסבא...

נגינת הצרצרים נשמעה רועשת במיוחד הלילה באוזני פרופסור מיכאל שישבה ברכב הקטן של 'שחור את שני חקירות'. היא שמחה שהמכונית לא הייתה מסומנת כמו הרכבים הרשמיים של החברה, גם כך היא הרגישה כאילו כל העולם צופה בה, למרות שהרחובות היו כמעט שוממים בשעה מאוחרת זו.

היא הביטה בשעונה והופתעה לגלות שעוד לא עברו עשרים דקות מאז שיגאל וגבי יצאו מהמכונית. זה הרגיש כמו נצח. שומר נוסף הופיע בצד הבניין שמולו המתינה, ולצורה החליט שזו הנקודה המושלמת להדליק בה סיגריה. "נו, שוטה!", רטנה הפרופסור, "לך תפחם את עצמך במקום אחר".

לרגע נדמה היה שרצונה נענה, השומר הצמיד יד לאוזניה שבאוזנו הימנית ולפתע שמט את הסיגריה ופתח במרוצה לכיוון דלתות הכניסה הראשיות למוזיאון. זה לא מבשר טובות, חשבה. בעודה מתלבטת מה לעשות, כמעט פרחה נשמתה כשנפתחו דלתות המכונית ללא אזהרה ויגאל וגבי המתנשפים זרקו את עצמם פנימה. יגאל הידק את חגורת הביטחון של המושב הקדמי, והיא הבחינה שהוא אווז בידו חבילה דומה לקודמת. היא החליטה לשמור את השאלות והגערות למועד נוח יותר, והחלה בנסיעה רגועה עד שהמוזיאון נעלם מעבר לגוש בניינים, אז האיצה כדי להתרחק מהר מן המקום. "מה קרה?", שאלה כשהתרחקו מספיק לטעמה. "אמרת שלא יהיו בעיות. 'קלי קלות', אמרת". מר שחור משך קלות בכתפיו, "מכיוון שאמרתי זאת, היית יכולה להיות בטוחה שיקרה משהו. העיקר שיצאנו בשלום ושהחבילה בידינו". הוא נופף בחבילה מולה. "אם זה מה שאני חושבת שזה, מוטב שתיזהר עם זה יותר", נזפה בו.

"ומה זה בדיוק?", קפץ גבי על ההזדמנות לשאול שוב את השאלה ששאל כשהיא פתחה את החבילה הראשונה. היא העיפה לעברו מבט מהיר במראה לפני שנאנחה והשיבה מבטה לכביש.

"בסוף שנות העשרים של המאה הקודמת, אינני זוכרת את התאריך המדויק, התפרסמה ידיעה בעיתוני ארץ ישראל ופלשתינה – העבריים והבריטיים – ולפיה חוקר בריטי צעיר טען שהתגלגלה לידי כתובת עתיקה בעלת חשיבות חסרת תקדים". היא פנתה לרחוב שבו שכנה דירת המסתור.

מבין למה כתובת שמוכיחה דבר שגם כך רוב העם מאמינים בו, חשובה עד כדי כך שמישהו יהרוג את סבא שלי בגללה". היא הניחה יד על כתפו במחווה שהיא קיוותה שהייתה מרגיעה ומנחמת, לא בדיוק תחום המומחיות שלה. "אם הסיפור הזה אמתי, ואם הכתובת הזו היא אכן מה שאותו חוקר טען שהיא, הרי שיש לזה השלכות עצומות מעבר לעולם המחקר. יש לזה משמעויות דתיות ופוליטיות מרחיקות לכת. מישהו שרד בזמנו את סוחר העתיקות ואת החוקר, וכמעט תשעים שנה לאחר מכן, מישהו ראה לנכון להכות את סבך בגלל זה", היא הביטה עמוק בעיניו. "לנו לא נותר אלא לחשוף את האמת, ולוודא שמותו לא היה לשווא ולא יישאר ללא מענה".

גבי הנהן לאטו. "אז מה עכשיו?"

"עכשיו?", היא הסירה את ידה מכתפו וניגשה לכספת שבה הם נעלו את השבר הראשון, "עכשיו אני צריכה לערוך כמה בדיקות שיקבעו את מידת האותנטיות של הכתובת. ואז, אם

יהיה טעם לכך, אמשך בתרגום. בינתיים אתם צריכים לנסות לפענח את הפתק של אבנר". יגאל הנהן ונטל את הטלפון שלו לידיו. "לאן תלכי?", שאל בעודו מחייג. "אני מניח שהמעבדה שלך באוניברסיטה תהיה תחת מעקב".

"אכן", הסכימה. "אבל יש לי כמה חברים שלהם מעבדות קצת פחות מוכרות". גבי הביט בה בעצב, "אם כך, זו פרידה". "אל תהיה כל כך דרמטי, גבריאלי", חייכה. "נתראה בעוד ימים ספורים, ומלבד זאת, יגאל יודע איך להשיג אותי". באותו רגע בקע קולו של יגאל מהחדר הסמוך שאליו פנה כדי לשוחח בטלפון. "מה?!", קרא. "כן, כמובן, אגיע תכף ומיד".

הוא שב אליהם. "אני מקווה שנחת מספיק, גבי. זה היה איש הקשר שלי בבית החולים. אבנר התעורר, והוא לא לבד".

רחלי אבלמן

חם מדי בשביל לאכול?

אנו שמחים להכיר לכם מנת קיץ מושלמת, כזו שמוכנה בדקות ומשמחת את הלב.

סלט קוסקוס ופירות

לקוסקוס

1 כוס קוסקוס מהיר הכנה (דק או בינוני).

1 כוס מים רותחים.

1 כף שמן זית.

פלפל ומלח.

לסלט

1/2 מנגו קלוף ופרוס דק.

1 שזיף פרוס דק.

אופן ההכנה:

1. מעבירים את הקוסקוס לקערה. יוצקים כף וחצי מכוס המים הרותחים ומוסיפים את השמן. חשוב מאוד להשתמש באותה כוס, בעלת אותו נפח בדיוק, למדידת כמות הקוסקוס וכמות המים. מוסיפים מלח ופלפל שחור למים, בוחשים היטב ויוצקים על הקוסקוס.
2. מערבבים את הקוסקוס במזלג, מכסים בניילון נצמד ומניחים לשבע דקות. חוזרים על פעולת הערבוב

1 אפרסק פרוס דק.

15 ענבים שחורים (זן סייבל – מעולה במיוחד), חצויים.

מיץ מליים אחד או מחצי לימון.

קורט פלפל שאטה טחון (לא חובה).

חופן עלי בייבי שטופים.

חופן עלי תרד שטופים.

מעט שמן זית.

מלח.

במזלג, טועמים ומתקנים את התיבול. מכסים שוב ומצננים.

3. מערבבים בקערה את הפירות, מיץ הליים, התבלינים ושמן הזית. מניחים לחמש דקות.

4. מוסיפים את העלים ואת הקוסקוס לקערת הפירות, מערבבים היטב ומגישים.

לתנועה" של הקיבוץ הדתי, הכנו ספר על ראש צורים,
השתתפנו בחידון והופענו יחד בשיר ובסרטון שהכנו מראש.
מוזמנים לצפות בו ביוטיוב ☺.

מחכה לנו חופש עמוס, שבפתיחתו טיול זריחה סניפי ושבט
יומולדת לרגל 30 שנה לסניף !
ההרשמה אצל מדריכי השבט, מחכים לראות את כולם !

בברכת חברים לתורה ועבודה,
הצוותים ועידית.

שלום לכולם, ה' עמכם !

החודש ערכנו ערב מיוחד במיוחד
ביזמת דפי קרמר – ערב סבב"ע עם
סבא וסבתא. הגיעו סבים וסבתות
לספר על העבר שלהם בבני עקביא,
על החוויות, הערכים וההווי התנועתי. היה מקסים !

כחג השבועות פתחנו את הלילה בלימוד בשבטים בבתי
המדריכים. באסרו חג נסענו לבארות יצחק לאירוע "שרים הלל

וְחַג שְׁבַעַת הַתְּעֵשֶׂה לָּךְ, בַּפּוּרִי קִצִּיר חֲטִיִּם... (שמות ל"ד, כב').

תודה רבה לוועדת תרבות על הפקת טקס הביכורים, לראשונה בראש צורים. בטקס חיברנו בין התורה והעבודה והודינו על פרי אדמתנו ופרי בטננו. בעז"ה, יהפוך טקס זה למסורת בכל שנה ושנה. אנו מביאים כאן מהתמונות הנהדרות שצילם יוחאי כהן, שמשאירות בנו טעם של עוד...

מלאו אסמינו בר
מילים: פנחס לנדר
לחן: דוד זהבי

מלאו אסמינו בר ויקבינו יין,
בתינו הומים, הומים מתינוקות
ובהמתנו פורה -
מה עוד תבקשי מאיתנו מכורה,
ואין, ואין עדיין?
מה עוד תבקשי מאיתנו מכורה,
ואין, ואין עדיין?

